

**Mluvené slovo skrze
Williamama Branhama**

DUCHOVNÍ POKRM V PRAVÝ ČAS

Kázáno 18.7.1965
v Jeffersonville, Indiana, USA

„Mluvené slovo je originální semeno“

Duchovní pokrm v pravý čas

V Jeffersonville 14.7.1965

*Jenom věř, jenom věř,
Všechno možné je, jenom věř.
Nyní věřím, nyní věřím,
Všechno možné je, nyní věřím.*

Postůjme se skloněnými hlavami.

Pane, necht' toto není pouze píseň, ale že bychom z hloubi našeho srdce mohli zpívat: „Nyní věřím.“ Potom, co Pán Ježíš vykonal mocné skutky, řekli jednou Jeho učedníci: „Pane, nyní věříme.“

Ježíš odpověděl: „*Nyní věříte?*“

Oni řekli: „*Nyní víme, že všechno víš a nikdo se Tě nepotřebuje ptát.*“ Otče, dnes večer poznáváme, že Ty nepotřebuješ poučení od nás, ale my od Tebe. A tak prosíme, abys nás učil modlit se, jak máme žít a věřit. Daruj nám to, Pane, v této bohoslužbě. Jestliže nám něco schází, tak nám to daruj. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Vím, že dnes večer zase musí mnozí z vás stát, a venku jsem potkal jiné, kteří mi řekli, že v kapli nenašli místo, a budou poslouchat bohoslužbu v radiu. Proto si dnes večer pospíšíme, jak jen to půjde. Bohoslužbu dnešního nedělního večera posvěcujeme obzvláště modlitbě za nemocné. Pokud to bude možné, svoláme modlitební řadu. Tato bohoslužba má být každopádně posvěcena modlitbě za nemocné.

Chtěl bych, abyste byli vzděláni ve svatých Božích nařízeních, ve víře – ve víře této hodiny. Víra! Abychom byli vzati nahoru, potřebujeme více víry než v předešlých obdobích, neboť se jedná o víru k vytržení. Proto bychom chtěli, abyste dnes večer věřili všemu, co uvidíte a uslyšíte; slova, která jste slyšeli během těch kázání, divy a znamení, která jste viděli. Chtěli bychom, abyste toto všechno shrnuli ve svých srdcích a zvažili, jestli je to od Boha či ne.

Má to být tak, jak tehdy řekl Eliáš: „*Jestliže Pán je Bohem, pak služte Jemu!*“ (1.Král.18:21) Jestliže je Ježíš pro křesťana středobodem všeho, potom, mám za to, bychom měli všechno ostatní nechat být a přidržet se Jeho. Myslete na to, že On je stěžejním bodem, On je Hvězdou

„Polárkou“. ON je to definitivní, On je absolut. Je tou Hvězdou Polárkou, na kterou ukazuje kompas, podle nějž se plavíte. Kompas, na který vás odkazují, abyste se jím řídili, je Slovo, a Slovo vždy odkazuje na Něho.

Pociťujeme, že v tomto národě prožíváme zlý čas plný nouze, zkoušek a zmatků. Děje se všechno možné. Mám někdy pocit, jako bych se nalézal na lodi na rozbouřeném moři a jakoby zodpovědnost za loď spočívala na mně. Ptám se: „Jak to máme zvládnout? Opět se již blíží zpěňená vlna, která stokrát převyšuje moji loď.“ Ale my přemůžeme každou z nich, neboť skrze Něj jsme více než vítězové. Kapitán pevně drží lano, které je přivázané ke konci lodi a On nás tím protáhne. Tak každou zdoláme.

Dnes večer si pospíšíme a co možná nejdříve vás propustíme. Vážíme si toho, že překonáváte dlouhé vzdálenosti, abyste sem přišli a také obětí, které tím přinášíte. Vede mne to k tomu, abych tady stál, mluvil k vám a činil všechno, abych vám pomohl. Ale vždy chci do toho vložit všechno, co je jen možné, abych vám v přítomném čase poskytl pokud možno tu nejlepší pomoc. Jestliže ale lidem dáme mnoho najednou, nejsou s to všechno podržet. Musíme vždy vzít jen jedno, až tomu porozumí. Jakkmile je to v srdci pevně zakotveno, pak je můžeme poučovat o něčem jiném. Musíme postupovat krok za krokem.

Nyní se modlete a buďte dobré mysli. Věřte dnes večer ve své uzdravení. Nevěřím, že máte v srdcích nějakou otázku ohledně času, v němž žijeme. Nevěřím, že máte nějakou pochybnost, jestli je Bůh uprostřed Svého lidu nebo ne. Jsem si jist, že všichni věříte, že On je zde. V mém srdci o tom není žádná pochybnost. Víím, že můj lid, moji přátelé, přátelé Kristovi, děti Boží tomu věří.

Jestliže víme, že máme zvěst od Boha a přinášíme ji lidu, a vidíme, že ji lidé přijímají, pak mě to naplňuje velikou radostí. Potom se díváme zpět a říkáme: „Dík buď Tobě, Otče.“ Ó, jaká je to radost, vidět, že děti jedí chléb, který je jim poslán! Víte ještě, že toto bylo před lety ukázáno ve vidění v kapli? „Chléb života“, ano. Bratře Neville, vzpomínáš si na to. Byl to mocný čas.

Nemyslím, že je správné mít bohoslužbu, aniž bychom četli Slovo a mluvili o něm, ať již je to bohoslužba s uzdravováním nebo jiná. Mám za to, že není mezi námi někdo cizí a tak všichni chápeme, co znamená uzdravování. Není to něco, co by pro vás mohl udělat někdo jiný, ale to, co pro vás již učinil Bůh.

Se spásou je to právě tak. Jediné, na čem záleží, je přivést lidi k tomu, aby uvěřili, že je to pravda. Bůh to učí ve Svém Slově a pak to potvrzuje u těch, kteří tomu věří. ON přece řekl: „*Všechno je možné pro toho, kdo věří.*“ (Mk.9:23)

Říkáte: „U Boha není nic nemožného.“ Bůh je přece Osoba. Věříte tomu? Pak také u vás není nic nemožného, neboť: „*Všechno je možné tomu, kdo věří.*“ Při vás a pro vás není nic nemožného, jestliže jen můžete věřit.

Nyní bych chtěl číst z 1.Král., 17 prvních šest veršů, dá-li Pán.

„Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil k Achabovi: Živ je Pán Bůh Izraelský, před jehož obličejem stojím, že nebude těchto let rosy ani deště, jediné podle řeči mé.

I stalo se slovo Páně k němu řkoucí: Odejdi odsud a obrať se k východu, a skryj se u potoka Karit, který je naproti Jordánu.

A budeš z toho potoka pít, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili.

Který odešel, učinil, jak mu přikázal Pán. Nebo odešel, usadil se při potoku Karit, který byl proti Jordánu.

A krkavci přinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého večera, a z potoka pil.“

Nechť dá Pán požehnání ke čtení Svého Slova. Mé téma, které z toho textu vyjímám, zní: „**Duchovní pokrm v pravý čas.**“ Dnes dopoledne jsme měli lekci, jak se dělá bohoslužba, nebo vlastně jak se pokoušíme Jemu činit službu, aniž by to byl správný čas, správné místo a správná osoba.

Nyní to téma zní: „**Duchovní pokrm v pravý čas.**“

O proroku Eliášovi víme jen velice málo. Víme, že byl služebníkem Božím, a sice služebníkem Božím té hodiny.

Bůh Svého ducha, který byl na Eliášovi, použil již třikrát a zaslíbil, že jej použije ještě dvakrát. Pětkrát – to je číslo milosti. ON jej použil nejprve na Eliášovi (1.Král.17:1). Pak přišel v dvojnásobné míře na Elizea (2.Král.2:9). Byl také na Janu Křtiteli (Mal.3:1 a Mat.11:14) a má přijít opět, aby shromáždil Nevěstu (Mal.4:5) a potom ještě jednou, aby s Mojžíšem vyvolal Židy ven (Zj.11:3). To souhlasí. Pětkrát Bůh použije ducha Eliáše, a třikrát se to již stalo.

Nevíme, odkud tento veliký prorok přišel, jen tolik, že byl z Tesby.

O prorocích toho víme málo. Velice zřídka se dozvídáme, odkud přišli. Nevím o žádném, který přišel z některého kostela nebo z nějakého významného kmene. Všichni to byli obyčejní, často nevzdělaní muži, ale nebojácní. Jen někteří z nich uměli psát, mezi nimi Izaiáš a Jeremiáš. Mnozí z nich ani nepsali. Eliáš, tento velký muž, nenapsal nikdy nic. Důvod, proč mnozí proroci sami nepsali, byl pravděpodobně ten, že psát neuměli. Byli to drsní muži. Sotva je někdo v Bibli souměřitelný s těmito starými proroky, kteří odporovali královstvím, králům, lidem, kostelním sborům a všem ostatním, a drželi se pevně Božího Slova. A Bůh potvrdil, že měli pravdu. Byli to velice drsní lidé.

Eliáš byl zřejmě jedním z nejdrsnějších z nich. Byl mužem z pouště. Bible říká, že měl plášť ze srsti a kožený opasek kolem boků. Vous mu zakrýval celou tvář. Myslím, že to byl muž, který vypadal velice drsně.

Tento druh ještě nevymřel. Nejsou všichni mrtví. Mnozí z vás četli o nicejském koncilu, kdy zakládali organizaci, všechny ostatní sbory rozpustili a chtěli je přinutit, aby se staly kostelem. Během tohoto koncilu v Nicei vystoupili drsní muži jako Eliáš, kteří jako on přišli z pouště a živili se jen bylinami. Velcí, drsní muži. Ale hodnostáři, ti vysoce postavení Konstantinové, jejich hlasy umlčeli. Tito proroci věděli, že to pšeničné zrno, – církve-Nevěsta – musí padnout do země, jak se to stalo také s pšeničným Zrnem, Ženicem. Tam to leželo asi tisíc let.

Proto dnes v knihách píší: „Kde je ten mlčící Bůh, který mohl přihlížet, jak mordovali malé děti a lvi trhali ženy na kusy? ON je v nebi a nic proti tomu nepodniká.“ Oni neznají Slovo. Pšeničné zrno muselo padnout do země. Jak mohl spravedlivý Bůh přihlížet tomu, když plivali na Jeho vlastního Syna a byl zabit atd.? Protože to bylo podle Slova. Muselo se to stát. Tak tomu je až do této hodiny.

Eliáš byl velikým mužem. Stál proti hříšné generaci. Achab byl králem; již jeho otec před ním byl zlý. Po Šalomounovi přicházel jeden špatný král za druhým. Achab, který v Samaří vládl 22 let, byl nejhorší z nich. Byl stoupencem všeho moderního. Věřil v náboženství, ale činil všechno podle moderního trendu. Měl 400 židovských proroků; všichni byli dobře vyškolení a vzdělaní. Ale když mu jednoho poslal Bůh, tak tomu nevěřil. Byl to Eliáš.

Eliáš Tesbitský byl mužem pouště. Nebyl vznešený, byl drsný. Jednou, když Achab tolik hřešil, že to Bůh již nedokázal déle snášet,

promluvil k Eliášovi na poušti. Jak jsem to již často líčil, šel cestou do Samaří: Možná, že bílý vous mu zakrýval celou tvář; pleš se mu leskla na slunci; mhouřil oči. S holí v ruce a úsměvem na tváři předstoupil před krále Izraele a řekl: „*Ani rosa nespadne, jediné na mé slovo.*“

Bůh nám dej takové muže, takové, kteří vědí, že mají co činit s tím „TAK PRAVÍ PÁN“.

Víme, že Bůh k němu předtím mluvil. Bůh k němu mluvil a proto se ničeho nebál. Neměl strach, že by se nenaplnila jeho zvěst. Věděl, že se to musí stát. Věděl, že to bylo na základě slova Páně, a byl si vědom, že byl Božím prorokem té hodiny. Proto se nestaral, jestli mu král setne hlavu, nechá jej zavřít do vězení nebo co jiného by s ním mohl udělat. **Měl pověření:** TAK MLUVÍ PÁN pro krále. Jak drsný člověk! Ale tomu oznámení velikého sucha něco předcházelo.

Bůh nenechá hřích bez trestu. Musí být trestán. Co by byl zákon bez trestu? Co by bylo platné říkat: „Je to protizákonné, jezdit přes křižovatku na červenou“, jestliže by za to nebyla uložena žádná pokuta nebo jiný trest! Pak by to ani nebyl zákon. Tedy hřích musí také být trestán. Jestliže Bůh stanoví zákon a tento zákon není respektován, pak musí následovat trest.

Ten národ přestoupil všechny Jeho zákony.

Ó, měli velký kostel; měli chrám. Měli mnoho vzdělaných mužů. V celé zemi byli proroci. Měli pro ně dokonce školy, z nichž vycházeli jako ze stroje. Měli velký počet proroků, kněží a učených Písma, tedy hojnost a nadbytek náboženství, ale od Slova Božího byli hodně vzdálení. Proto Bůh povolal jednoho muže, který se nalézal zcela mimo jejich řady a poslal jej s tím TAK PRAVÍ PÁN.

Pozorujte, jak se Bůh o Svého proroka staral, ještě než jej vyslal se zvěstí. ON řekl: „Eliáši, jdi ke králi Achabovi, a řekni mu tyto věci.“ A hned poté: „Jdi odtud, neboť jsem pro tebe připravil místo, kde budeš po dobu sucha. Postarám se o tebe, Eliáši, jestliže budeš zvěstovat Mé slovo a učiníš, co ti říkám.“

Dnes večer bych chtěl tuto mocnou Eliášovu službu a jeho čas porovnat s hodinou, v níž žijeme. Věřím, že je to dokonalý symbol. Kdybychom měli čas, mohli bychom to konfrontovat s dějinami národů. Ale chtěl bych mít více času pro modlitební řadu.

Při malém ohlédnutí bychom zjistili, že Izrael Palestinu obsadil stejným způsobem, jako jsme se my usadili v Spojených státech.

Přišli jsme do této země, vypudili jsme domorodce, Indiány, a obsadili ji. Totéž učinil Izrael z příkazu Božího pod vedením Jozue v Palestině. Vypudili domorodce a zemi obsadili.

Jejich první králové byli mocní muži: David, Šalomoun – velké osobnosti. I naši první prezidenti byli velkými osobnostmi: Washington, Lincoln a jiní. Ale posléze byli ti prezidenti – vlastně králové – stále zkaženější, až konečně měli Achaba. To se dokonale vztahuje na náš čas. Lidé se stali natolik moderními, že pravé slovo Páně již nechtějí slyšet.

Můžete si představit, jak zvěst pravého, pravdivého Božího služebníka lidu připadala: „Ó, ten se přece zbláznil! Nemá rozum. Něco takového neexistuje.“ Oni byli nábožní, velice nábožní. Měli upřímné vůdce, byli to upřímní lidé. Byli opravdu nábožní.

Eliáš věděl, že potřeboval více než obyčejnou teologii, že obyčejná zvěst nevystačí, že je potřebí více než jen kázat Slovo, aby otrásl jejich kamennými srdci. Věděl: „Jen to TAK PRAVÍ PÁN mohlo přivést soud na tento lid! Všeho toho si byl vědom, když vystoupil s tím TAK PRAVÍ PÁN. Odmítnout to TAK PRAVÍ PÁN, znamenalo soud. To vidíme také v našem čase. Tak to bylo vždy. Nezbyvá nic jiného než soud, překročí-li se hranice milosti.

Nyní bych chtěl to, co se stalo s Eliášem, porovnat s dnešní církví. Bezprostředně před soudem obdržel tuto zvěst. Je to symbol, jak bylo o Eliáše postaráno v tom přirozeném. Dostal přirozenou potravu, neboť podle Slova Božího nemělo tři a půl roku pršet, nebo tak dlouho, dokud by Eliáš nepřikázal. „Až to řekneš, Eliáši, stane se to.“ Proto šel Eliáš ke králi a řekl: „*Rosa ani déšť nespadne, jedině na mé slovo!*“ To byl závažný výrok, mocná zvěst, že?

Teď to porovnáme s duchovním suchem dneška. Všichni jsme si více než vědomi, že v zemi panuje v duchovní oblasti veliké sucho. Víte, že to prorok předpověděl pro poslední úsek přímo před druhým příchodem Páně? „*Aj, dnové jdou, dí Panovník Pán, že pošlu hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Páně.*“ (Amos 8:11) Tento den, „pravé Boží Slovo slyšet“ je nyní zde. Přirozené sucho je symbolem pro duchovní. Hřích a nevíra prostřednictvím falešného učení a modernistů dostaly církve tam, že propadla blížícímu se soudu.

Oni se od Slova Božího a Jeho proroků odvrátili a přiklonili se k moderním názorům theologie na Slovo.

Víte, že Bůh vždy někoho posílá v časech jako je tento? Nebot' nečiní nic, aniž by to předtím oznámil lidu a zjevuje to vždy skrze Svě služebníky.

V té době se Eliáš zdržoval na tajném místě, které mu Bůh připravil. Na to se nyní podíváme blíže, než budeme mít modlitební řadu. Eliáš měl tajné místo, které mu sám Bůh připravil. Ani sbor, ani král mu ho neposkytli; ani on sám si ho nevyhledal, ale Bůh mu připravil tajné místo, kde byl v době sucha živen, kde byl den po dni zaopatřován potravou. Nemusel se starat, co bude zítra nebo co když další pokrm nedostane. Bůh řekl: „*Přikázal jsem krkavcům, aby ti nosili potraviny.*“ Jak nádherná věc! Je to symbol na náš úkryt v Kristu.

Světová rada kostelů a všichni ostatní říkají: „Dny divů pominuly.“ Vidíme, že mocná síla Boží ze sborů odstoupila, a oni nejsou ničím jiným než znějící měď a zvučící zvony. Víme, že to souhlasí. Oni mají zdání pobožnosti ale sílu Boží zapírají.

Je to totéž, co jsme dnes dopoledne probírali s Davidem, když před truhlu smlouvy na voze zapřáhl dobytek, vezl ji pryč a vzdálil se od Slova Božího. Když jim bylo Slovo nabízeno a vykládáno, tak je odmítli, nebot' od toho odbočili. To stejné udělali lidé ve dnech Eliášových. Odbočili od Slova. Mínili, že mají Slovo, ale neměli je.

Ale pozorujte: Vždy, když On se chystal nevěřící potrestat, věřícím připravil východisko. To dělá pokaždé. V těch dnech, když byl připraven zničit svět vodou, udělal cestu pro Noema. Když nechal Egyptany utopit, Svému lidu připravil cestu skrz moře. Bůh buduje cestu, a tam kde žádná není, tam je On sám cestou. Vždyť On je Cesta.

Jsmo si vědomi toho, že se přibližujeme vstříc nejvýznamnější hodině celých dějin. Nejsou to rakety s atomovými hlavicemi, ze kterých bychom měli mít strach, ale ty kostely. Měli bychom být bdělými v hodině, v níž žijeme.

Bůh připravil pro Eliáše východisko. Také nyní pro děti, které Mu věří, připravil před nadcházejícím hněvem a vším ostatním únikovou cestu.

Bůh by nebyl spravedlivý, jestliže lidi ze Sodomy a Gomory jako i z Kafarnaum potrestal, když ta města potopil do moře a onu generaci

zatratil, a nás by nechal činit tytéž věci beztrestně. Jak jistě přišel soud na ně, tak jistě nemine nás.

Aby se postavila hráz proti těm mocnostem a modernímu trendu onoho času, nechal Bůh vystoupit muže. Ale oni na něho neslyšeli, mysleli, že se zbláznil a přišel o rozum. Připadal jim jako fanatik, blázen, který se v pusté poušti pomátl. Přesto měl slovo Páně.

Dnes říkají: „Slovo nemíní, co říká. Bible je jen dějepisná kniha.“ Mám za to, že jste všichni slyšeli o tom, co se tvrdí, že totiž Eva nejedla jablko, ale broskev. Myslím, že říkají broskev. Mimo toho, že Mojžíš děti Izraele nevedl skrze Rudé moře, ale provedl je rákosím na okraji moře. Kdyby tomu tak bylo, kde potom by měly stát vody na obou stranách jako zdi, zatímco oni prošli suchou nohou? Ó, jaký je to nesmysl, ale musí přijít den, aby Bůh mohl Svůj hněv na lidi vylít. Stane se to skrze tohle.

Dokonce lidé, kteří patří ke sborům, nevěří v divy a říkají, že něco takového již není. Říkají: „Dám ti tisíc dolarů, jestliže mi jeden div předvedeš.“ Oni to nemohou vidět, i kdyby se jich staly desetitisíce! Ani potom by to neviděli.

Říkáte: „To není možné.“ Ó ne, jistě ne. Když jednou přebýval v Dotain Elizeus, Syřané město obklíčili, aby je dobyli, neboť věděli, že síla národa spočívala v tom vidoucím. Jeden z jejich vojenských vůdců řekl syrskému králi: „Copak nevíš, že prorok Elizeus sděluje izraelskému králi, o čem rozmlouváš ve své ložnici?“

Král rozkázal: „*Jděte tam a zajmte jej, neboť to je muž, který se nám postavil do cesty.*“ Tedy syrské vojsko obklíčilo Dotain. Když se Gézi, prorokův služebník, probudil a spatřil to, zvolal: „Ó běda, pane, co jen budeme dělat? Kolem nás jsou samí nepřátelé. Jsme obklíčeni.“

Prorok odvětil: „*Neboj se! Neboť naše vojsko je silnější než všechna jejich síla.*“

Gézi se rozhlédl a řekl: „*Nikoho nevidím.*“

Nato se Elizeus modlil: „*Pane, otevři mu přece oči.*“

Tedy mu Pán otevřel oči a on spatřil, že pohoří kolem Elizea bylo plné ohnivých koní a vozů neviditelných mocností.

Elizeus šel potom k syrskému vojsku a Bible říká, že je ranil slepotou, neboť když k nim přišel, nepoznali ho. Ptal se jich: „Hledáte Elizea?“

„Ano“, odpověděli, „hledáme.“

Tedy řekl Elizeus: „*Pojďte za mnou, zavedu vás k muži, kterého hledáte.*“ Zavedl je do pasti, tam, kde byla izraelská armáda. Mohli by je pobít.

Bible říká, že je ranil slepotou. A tak to bylo. Dnes jsou lidé slepí v duchovním smyslu, takže to nepoznávají, přestože Pán přichází do jejich středu a činí mezi lidem věci, které zaslíbil. Jsou duchovně slepí, neznají Boha, ani Jeho mocnou sílu. My víme, že je to s nimi právě tak, jako ve dnech Elizeových. Bůh je ranil slepotou. Dnes říkají, že nejsou žádné divy a podobně a všechno je pouhé pohnutí myslí.

Právě tak to bylo u Eliáše. Když byl vzat vzhůru a jeho místo převzal Elizeus, který byl již v mládí holohlavý, běhaly za ním děti a pokřikovaly: „Proč jsi nešel s Eliášem nahoru, ty plešatý!“ Lidé prostě nevěřili, přestože se staly tak mnohé věci. Přesto, že ten velký Boží muž odjel v ohnivém voze do nebe, lidé nevěřili. Nechali své děti pobíhat za tímto mužem a pokřikovat: „Jdi nahoru, plešatý! Proč jsi s ním nešel nahoru?“ Prorok těm dětem zlořečil a dva medvědi roztrhali dvaadvacet dětí.

Tak jako tehdy, i dnes vkládají do Slova své vlastní výklady. Když to chtějí provádět, je to jejich vlastní záležitost, ale oni očekávají, že tomu budeme věřit. Avšak Bible říká, že Slovo nedovoluje žádný vlastní výklad (2.Petr.1:20). Bůh vykládá sám Své Slovo. Bůh naplňuje Své Slovo. A to je ten výklad! Jak jsem to již tak často říkal, že na počátku Bůh řekl: „Budiž světlo!“, a světlo bylo tady. To nemuselo být vykládáno, prostě se to stalo. ON řekl: „Panna počne“, a stalo se to tak. ON řekl, že vylije Svého Ducha, a učinil to. Předpověděl také ty věci, které bude konat v posledních dnech, a dělá je. Nemusí to být vykládáno; Bůh má Svůj vlastní výklad. Úplně jedno co říkají blázniví lidé – to Boha ani v nejmenším nezdrží.

Když Ježíš putoval na Zemi, měl v cestě právě tolik nevíry jako my dnes; možná, ještě více. Ale Jeho působení to nezadrželo. Konal neustále Svoji povinnost a Bůh potvrzoval vše, co dělal.

Řekl: „*JÁ a Otec jsme jedno. ON ve Mně přebývá. Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám od Sebe, nýbrž Otec, který ve Mně přebývá, činí Své skutky. Věřte mi, že jsem v Otci a Otec ve Mně; jestli ne, pak věřte pro ty skutky!*“ Jinými slovy řekl: „*Zkoumáte Písmo, protože v něm míníte mít věčný život, a Ono to opravdu je, které o Mně vydává svědectví.*“ (Jan 5:39). Amen! Jaký je to výrok! „*Ono*“ – Písmo – „*říká, kdo Já jsem*“. To řekl Ježíš.

Také vám Písmo říká, v jaké hodině žijeme a že věci, které se dějí a vidíte je, působí Bůh sám mezi Svým lidem. Nikdo nemůže křísit mrtvé než Bůh. Nikdo, jen On může činit ty věci, které činí. Bible přece říká: „*ON je tentýž včera, dnes i na věky.*“ (Žid.13:8)

Ten moderní trend bylo možno sledovat u lidí již tehdy: „Ó, ty časy pominuly. Divy již nejsou. Lidé se do toho jen stupňovali.“ Slyšte na proroka Eliáše! Když vystoupil proti nim a jejich teologii, mluvil, jako by byl sám Bohem. Eliáš mluvil, jako by sám byl Bůh: „*Ani rosa ani déšť nespádnou z nebe, jedině na mé slovo!*“ Amen! Ten prorok byl v Boží přítomnosti.

Proroci Starého zákona či jiném čase zůstávali v přítomnosti Boží tak dlouho, až se stali Slovem. Jejich zvěst je Slovo samo. Vzpomeňte si, že řekl: „**TAK PRAVÍ PÁN!**“ Když ti muži obdrželi od Boha zvěst, byly jejich vlastní úvahy vypnuty. Možná, že to bylo dokonce i proti jejich vlastnímu přesvědčení, a možná to celé ani nemuseli poznat. Ale vyslovili slovo Boží, když řekli: „**TAK PRAVÍ PÁN.**“

„*Nebude pršet, dokud to neřeknu.*“ Ó, jaký je to výrok! Byl v přítomnosti Boží, a dokonale se to naplnilo. Vidíte, to opět souhlasí s Am. 3:7: „*Bůh Pán nečiní nic, aniž by Svůj úmysl oznámil Svým služebníkům, prorokům.*“

Když řekl: „*Nebude pršet.*“, lidé se posmívali. Mysleli si, že se zbláznil, že je fanatik. Ale vidíte, měl to „**TAK PRAVÍ PÁN**“, že nebude pršet. Bůh to Eliášovi, Svému služebníkovi zjevil dříve, než se to stalo. Byl potvrzený a věrohodný prorok. Lidé by byli museli činit pokání, ale místo toho se mu vysmívali a říkali: „Ó, měli jsme vydatné deště. Vodní nádrže jsou plné, řeky také.“

Ale Bible říká, že během 3 a 1/2 let nepadla ani rosa. Všechny potoky a všechna voda vyschla. Všude! Nebyl to ten muž, byl to Bůh, který mluvil skrze toho muže. Proto se to stalo. Víme, že tak je to vždycky.

Jestliže nějaký muž je Bohem poslán a určen k tomu, aby vystoupil s tím pravým **TAK PRAVÍ PÁN**, potom zvěst a zvěstovatel jsou jedno a totéž. Neboť je poslán, aby reprezentoval to **TAK PRAVÍ PÁN**. Slovo za slovem. Proto on a zvěst jsou jedno.

Muž, který je podřízen některé křesťanské společnosti, je také zajedno se svým sborem. Také theolog, který zastupuje teologii určité denominace, je zajedno s její zvěstí. Theolog zastupuje teologii některé konfese. To souhlasí.

Právě tak muž, který vystoupí s tím TAK PRAVÍ PÁN je se Svou zvěstí jedno. Když Eliáš přišel s tím „TAK PRAVÍ PÁN“, stal se jedno se svou zvěstí. Když přišel Ježíš, byl Slovem (Jan 1:1+14). Tak Slovo Boží vždy souhlasilo se zvěstovatelem každého období. To je pravda.

Ježíš byl Slovo, o kterém bylo prorokováno. Byl tím, co o Něm předem řekli proroci, např.: „*Panna počne a porodí Syna.*“ Již na počátku řekl Bůh, že semeno ženy rozšlápne hadovi hlavu a had Jej bodne do paty (1.Moj.3:15). Všechno bylo v proroctvích předpověděno. Když David plakal, reprezentoval Jeho a také všichni ostatní proroci během celého času mluvili o Něm. ON byl to zjevené Slovo. Haleluja!

Rozumíte nyní, kam mířím? Dnes ráno jsem s vámi mluvil zcela otevřeně. Nevidíte tu autoritu živého Boha v živé církvi, v Nevěstě? Nemocní jsou uzdravováni, mrtví kříšeni, chromí chodí a slepí vidí. Evangelium zní ve vší své moci, a zvěst a zvěstovatel spolu navzájem souhlasí. Slovo je v církvi, v lidech.

Slovo Boží bylo v Eliášovi, když přišel s tím TAK PRAVÍ PÁN a řekl, že nebude pršet. To nebyl Eliáš, byl to Bůh v Eliášovi.

Často jsem vyprávěl, jak ta dáma od „křesťanské vědy“ mi jednou řekla: „Pane Branhame, vy příliš zdůrazňujete Ježíše.“

Odpověděl jsem: „Doufám, že toto je jediné, z čeho se mám zodpovídat.“

Pokračovala: „Vy se z Něho pokoušíte udělat Boha.“

Odpověděl jsem: „ON byl Bůh.“

Na to odporovala: „Ó, On byl prorok, byl to dobrý člověk, ale nebyl Bohem.“

Tedy jsem řekl: „Ukažte mi místo v Bibli, které by dosvědčovalo, že nebyl Bohem.“

Odpověděla: „V Janově evangeliu se píše, že plakal, když přišel k Lazarovu hrobu.“

Namítal jsem: „Přirozeně, že plakal, vždyť byl oboje: Člověk a Bůh. Jako člověk plakal; ale musel být Bohem, aby toho mrtvého probudil.“ Ano. Pokračoval jsem: „Jako člověk měl hlad, ale byl Bohem, když nasýtil 5 000 lidí dvěma rybami a pěti chleby. Byl člověkem, když byl na jezeře a usnul v lodi, ale byl to Bůh v Něm, který přikázal větru se ztišit.“ Proč? Protože On a Jeho zvěst byli jedno.

ON řekl: „*JÁ a Otec jedno jsme. Můj Otec ve Mně přebývá.*“ ON byl plností Boží v tělesné postavě.

Myslím, že to bylo velice působivé, když jsem nedávno přinesl zvěst o sedmi obdobích církve. Na počátku jsem nemohl pochopit, proč tam byl Ježíš představen s bílými vlasy. Vždyť je tam psáno: „*Jeho vlasy byly bílé jako sněhobílá vlna.*“ Nemohl jsem pochopit, jak třiatřicetiletý muž mohl mít sněhobílé vlasy.

Telefonoval jsem jednomu drahému příteli, který je dobrý theolog a letniční: bratr Jack Moore. Je to chytrý, inteligentní muž. Řekl: „Bratře Branhame, to byl oslavený Ježíš. Tak vypadal, po Svém znádhernění.“

Ale to jsem tak nemohl přijmout. Řekl jsem tedy: „Nu, dobrá, bratře Moore. Mnoho díky.“

Potom jsem šel do svého pokoje a mluvil s Bohem. Hledal jsem v konkordanci místo v Danieli, kde byl zaveden ke ctihodnému Starci, jehož vlasy byly jako čistá vlna. Řekl jsem: „Pane, nevím, co mám říci, přece se z toho budu muset zodpovídat.“ Pomyslete, bylo to rok anebo ještě více předtím, než bylo otevřeno sedm pečeti. Modlil jsem se: „Pane, co je to?“

Vzhlédl jsem vzhůru a spatřil před sebou stát muže. Byl to soudce a měl na hlavě bílou paruku. Soudci v dřívějších dobách nosili bílé paruky na znamení nejvyšší autority.

Když jsem nyní spatřil Ježíše zahaleného do bílého, poznal jsem, že je to prostě potvrzení pravdy, kterou již známe, a sice že On je nejvyšší autoritou. Bůh to potvrdil na hoře Proměnění, když řekl: „*Toto je Můj milovaný Syn, Jeho poslouvejte!*“ – nejvyšší autorita!

Před otevřením sedmi pečeti sestoupilo sedm andělů ve tvaru pyramidy. Tam zůstali stát a řekli mi, že se mám vrátit zpět sem a kázat o sedmi pečetích a že On bude se mnou. ON mi ukázal, co byly všechny ty ztracené věci. Myslel jsem totiž, že to bude zapečetěno na zadní straně knihy a že to v ní nebude napsáno. Ale ukázalo se, že On to nemůže činit. Je to psáno v Knize, ale je to v ní skryto. Neboť jestliže někdo k těm slovům přidá nebo ubere... (Zj.22:18-19) Je to tedy tajemství, které během sedmi období církve bylo skryto. Každá pečeť zjevila nějaké tajemství; co se týká vodního křtu a ostatních věcí, o nichž panovaly dohady.

Když tento „mrak“ potom vystoupil vzhůru, pořídily veliké hvězdárny v Kalifornii, Mexiku, Tucsonu a všude jeho snímky. Bylo to záhadné zjevení. Bratr Fred Sothman, který sedí tam vzadu, bratr Gene Norman a já jsme byli při tom, když se zvedal. Byly z toho pořízeny snímky, ale stále ještě nevědí, co to bylo. Zde nejprve všichni řekli: „Podívejte, to by mohlo být toto a tohle jsou křídla andělů, jak jsou k sobě složena.“

Ale když jsem jednoho dne ten snímek pootočil o 90° doprava, spatřil jsem hlavu Ježíše Krista, přesně tak, jak Jej namaloval Hofmann na jednom obraze. Bylo to bíle olemováno. Pohled zaměřený na Zemi ukazuje, že On je tou nejvyšší autoritou. Nebesa to oznamují; Bible to oznamuje; zvěst to oznamuje. To přesně souhlasí. To bílé zahalení symbolizuje nejvyšší autoritu. Uprostřed toho lze rozpoznat tmavý plnovous. Mnozí z vás ten obraz viděli. Je tam vzadu. Pootočte jej doprava a pozorně se podívejte: Je tam On, tak dokonalý, jakoby pořídili snímek Jeho portrétu. Oni na to prostě hledí z nesprávné strany. A jen Bůh může zjevit, jak to je správné. Pootočte to doprava a podívejte se na to. Je tam On, tak dokonalý. To je to, co tam nahoře vyfotografovali.

Když jsem Jej viděl poprvé, vypadal jako Ježíš z Hofmanova obrazu, který jsem tehdy ještě vůbec neznal, a teprve později jsem jej viděl v Billyho Sunday's kapli. Ale od té doby visí ten obraz stále v mém domě.

PÁN zde na nebi vypadá přesně tak, jako tehdy ve vidění, které jsem jako mladý muž viděl tam, kde dnes stojí školní budova. A nyní po třiatřiceti letech On na nebi potvrzuje, že je to pravda. Tak On vypadá. ON není nic mystického nebo jak si Jej kdekdo představuje.

Ve Vatikánu mají například něco, co nazývají Kristovým obrazem, s krátkým vousem na bradě a trochu na horním rtu. To nazývají Kristem.

To mi připomnělo zobrazení Adama a Evy, které jsem viděl v jedné staré katedrále. Vypadali na tom skoro jako zvířata. Takovou představu mohou mít lidé o duchovních věcech. Věřím, že Adam byl nejlépe vypadajícím mužem, jaký kdy žil, a že Eva byla každopádně dokonalou ženou.

Vlastními představami je lidské porozumění přivedeno do zmatku. Bůh se ale sklání dolů a rozvíjí je ve Své síle. Přesně to se dělo ve dnech Achabových.

Nyní víme, proč mohl Eliáš toto říci, neboť měl zvěst té hodiny, Slovo Boží. Zvěstovatel, zvěst a Slovo byli jedno. Prorok, Slovo, zvěst – ten muž jako zvěstovatel a zvěst byli jedno. Ježíš řekl: „*Jestliže nečiním skutky, které jsou o Mně psány, pak Mi nevěřte.*“ To je dobré. Muž a zvěst jsou jedno.

Oni dnes nevěří, že se dějí skutky Boží, protože zvěst Boží nepřijímají. Nevěří té zvěsti.

Ale těm, kdo věří hodině Boží, v níž žijeme, jsou tyto věci skrytým pokrmem. Pozorujte, Bůh to skryl, aby na to hleděli a přece nepoznali. Stejně jako Elizeus ranil slepotou syrskou armádu, zaslepuje Bůh ty nevěřící vůči pravdivému a pravému pokrmu dětí, věřících.

Noema nazvali fanatikem, protože stavěl koráb. Ale on měl otevřené oči pro slovo a zaslíbení Boží. Co oni označovali jako fanatismus, to zachránilo Noema a jeho rodinu; přesně to. Čemu se lidé vysmívají, za to my se modlíme. Co lidé označují jako bláznivé, to nazýváme velikým. Co je pro svět velikým, to nazývá Bůh bláznovstvím. A to, co je pro svět bláznovství, označuje Bůh jako veliké. To je rozdíl mezi správnými a převrácenými. Ježíš je tentýž včera, dnes a až na věky.

Myslete na to, Eliáš šel na své tajné místo; podle Božího plánu, Božího povolání a Božího Slova.

Eliáš se skryl na tomto tajném místě na základě předurčení a plánu Božího, povolání, které spočívalo na jeho životě a na základě Slova Božího. Jestliže jsme se nedostali dovnitř právě tak, pak nevím, jak se to má stát.

Pozorujte to: Než sucho nastalo, šel Eliáš na tajné místo, aby přežil. To je jasný symbol toho, že církev je zavolána ven, že Nevěsta je již vyvolená a čeká, než na Zemi přijdou soudy. Ona je připravena jíst pokrm Boží a těší se z Božích požehnání. Každý člověk, který má normální rozum, ví, že jdeme něčemu vstříc, že hodina soudu je tady.

Dejte pozor. Jednoho rána byli bratři Banks Wood a jiní muži, kteří jsou dnes večer zde, se mnou v horách. O tom bych chtěl více říci příští neděli, dá-li Pán. Mně bylo dáno veliké zjevení, něco, co sotva mohu zadržet, aniž bych to řekl již dnes večer. Ale musím. Ustavičně se něco děje, jedno po druhém a neustává to, neboť to bylo „TAK PRAVÍ PÁN“.

Všichni jste mě z pásků slyšeli tisíckrát říkat: „TAK PRAVÍ PÁN: To a to se stane“, a dokonce deníky a týdeníky to musely potvrdit. Oni nevědí, co to s tím má společného, ale viděli to. Nevědí, co je to, ale prožili, jak se Slovo prokázalo jako pravda.

Stáli jsme tady v řece, když Anděl Páně roku 1933 sestoupil a řekl, co má v úmyslu.

Mnozí, kteří přišli na břeh, se ptali: „Co to znamená, Billy?“

Odpověděl jsem: „To se nestalo kvůli mně, ale kvůli vám. Já věřím, vy však ne.“ A šel jsem pryč.

Můj kazatel mi řekl: „Myslíš, že ty, se svými sedmi roky strávenými ve škole, budeš cestovat po celém světě a modlit se za krále a panovníky? Zapomeň na to!“

Ale já jsem na to zapomenout nemohl. To bylo do mého srdce vyryto. Dnes, po třiatřiceti letech se naplnilo všechno, co On předpověděl, přesně tak jak to oznámil. ON je Bůh a nemůže selhat. Vždy Své slovo dodrží. Nikdy o něm nepochybujte.

Eliáš odešel podle plánu a předzvědění Božího a na základě povolání a Božího slova než nastalo sucho.

My víme, že soud je na spadnutí.

Když jsme byli společně v horách, bratr Banks Wood, který zde sedí, vystoupil na vrcholk. Možná, že se opakují, ale chci tím posilnit vaši víru pro modlitební řadu, kterou za deset, patnáct minut budeme mít. Šel jsem před bratrem Banksem. Jeho nemocná žena Ruby zůstala doma. On šel za mnou a všiml jsem si, že byl ve tváři rudý. Ohlédl jsem se a myslel, že ten výstup je pro něho příliš namáhavý a tak jsem zvolnil tempo. Bylo to v těch strmých horách, kde se zjevili andělé Páně, a my jsme šli přesně tím směrem, kde se to před několika měsíci stalo.

Když jsem tak stoupal vzhůru a otočil se, abych dohlédl na vrchol hory, promluvil Duch Boží: „*Vezmi tento kámen a řekni: TAK PRAVÍ PÁN: Za několik hodin uvidíš slávu Boží.*“

Zvedl jsem ten kámen a řekl: „Bratře Banksi, nevím proč“, vyhodil jsem ho do výše a řekl: „TAK PRAVÍ PÁN: Uvidíš slávu Boží.“

On se ptal: „Týká se to Ruby?“

Odpověděl jsem: „Myslím, že se to netýká tvé ženy, ani tebe samotného. Myslím, že to TAK PRAVÍ PÁN oznamuje zvláštní událost.“

Příští ráno jsem byl asi se čtrnácti, patnácti muži, z nichž jsou také dnes někteří tady. Náhle ke mně přišel jeden kazatel a řekl: „Bratře Branhame, jmenuji se Douglas McHughes. Byl jsem jedním ze sponzorů tvých shromáždění v Kalifornii.“

Řekl jsem: „Těší mne, že tě poznávám.“

Odpověděl: „Mě také.“, a podali jsme si ruce.

Dále řekl: „Rád bych se tě na něco zeptal.“ Roy Roberson a naše předsednictvo zde, bratr Wood, Terry a Billy, ano, také bratr McKnelly u toho byli a nevím, kdo ještě. On tedy řekl: „Chtěl bych se tě na něco zeptat“, a pokračoval: „Dává ti Pán vidění také zde?“

Odpověděl jsem: „Ano, bratře, ale sem jsem vlastně přišel, abych si od toho trochu odpočinul.“ Ale když jsem vzhlédl, viděl jsem, jak jej prohlíží vážnější lékař a říká: „Kazateli McHughesi, alergie ve vašem oku bude mít za následek ztrátu zraku. Ošetřoval jsem vás dva roky, ale již proti tomu nemohu nic dělat.“ Obrátil jsem se, a řekl: „Chceš abych tě informoval o tom, co ti řekl tvůj lékař před pár dny o alergii v tvém oku.“ Bylo asi 11.00 hodin a on měl tmavé brýle. Pokračoval jsem: „Ty nenosíš tmavé brýle kvůli slunci, ale kvůli oku. On ti řekl, že o oko přijdeš.“

Rozplakal se a řekl: „Je to tak.“

Chtěl jsem jít dále, v ruce jsem měl lopatu. Vtom jsem jej spatřil stát před sebou a hleděl na mne jasnýma očima. Řekl jsem: „TAK PRAVÍ PÁN: O oko nepřijdeš.“ Tento podzim jsem byl s ním na honu. Viděl lépe než já a kdokoli jiný ve skupině.

Pak jsem spatřil starou dámu, která si stahovala punčochy a sukni po straně si povytáhla. Řekla: „Synku, když uvidíš bratra Branhama, řekni mu, aby se modlil za mé nohy.“ Podíval jsem se dolů, a nohy měla samý nádor.

Tedy jsem řekl: „Tvá matka je šedovlasá dáma. Než jsi odjel, prosila tě, abych se modlil za její nohy, jestliže se se mnou setkáš. Má nohy plné malých nádorů.“ Téměř omdlel a odpověděl: „To je pravda.“

Tak jsem mu řekl: „Ona se již nemusí starat. Všechno bude dobré.“

Potom jsem šel dále. Náhle jsem slyšel hlas Boží: „Jdi se rychle skrýt.“ Tam stál Roy Roberson. Věděl jsem, že je to válečný veterán a položil jsem mu ruku na rameno a řekl jsem: „Bratře Royi, skryj se, jak jen nejrychleji můžeš.“ Ptal se: „Co se děje?“

Řekl jsem: „Jdi se ukrýt.“ Když odbíhal, položil jsem lopatu, ohlédl jsem se a sňal jsem klobouk. Tehdy On sestoupil dolů: Sláva Boží přišla dolů ve vichřici, která trhala kameny z hor, hřmělo a to místo se třásl, a vyrvalo to křoví. To se stalo jeden až jeden a půl metru nade mnou. Potom se pozdvihla jako trychtýř, a zase zahřmělo. Opakovalo se to třikrát.

Když to pominulo, přišel ke mně bratr Banks a ptal se: „Bylo to tohle, o čem jsi mluvil?“

Odpověděl jsem: „Ano.“

Chtěl vědět: „Co to bylo?“

Odvětil jsem: „Bůh se zjevuje ve vichřici.“ Nevěděl jsem, jestli On chtěl, abych to lidem řekl.

Pak jsem se modlil, a On mi dovolil jim to říci. Řekl jsem: „Znamená to, že Západní pobřeží bude navštíveno soudy.“ Pohleďte na ně dnes. Vidíte, co se jen pár hodin na to stalo: Aljaškou to mocně otřásl. Celý pruh se potopí. Oni opovrhují milosti; nyní přichází soud.

Ale díky buď Bohu, máme „skrytý pokrm“, duchovní pokrm. Žijeme z dobroty a milosrdenství, ze zjevení Ježíše Krista, který se zjevuje v posledních dnech mezi Svým lidem. Amen!

Oni vešli. Eliáš tam šel, než nastalo sucho. Díky Bohu, že ti Jeho vejdou, než nastanou soudy. Nyní je čas vyjití a vejítí: Ze všech organizací vyjít a vejít do Ježíše Krista. Je to čas vyjití a vejítí pro všechny věřící.

Bylo mu to přikázáno a zůstal tam. Odešel od toho potoka, až když mu to Bůh přikázal. Když byl čas sucha skoro u konce, poslal jej k domu jedné vdovy. ON jej poslal k vdově, protože se nespojila s nevěřícími, kteří během sucha přijali znamení zvířete. ON Eliáše poslal k této vdově, aby přežila. Měla již jen zbytky přísad na malý koláč. Eliáš řekl: „*Dej ho nejprve mně. Neboť TAK PRAVÍ PÁN: Mouky v hrnci a oleje ve džbánu neubude, dokud Pán opět nedá déšť.*“ Boha a Jeho Slovo musíme postavit na první místo.

Mouka v hrnci neubývala. Pokaždé, když šla pro mouku, nějaká v hrnci byla. Když potřebovala olej, byl ve džbánu. Proč? Mouka je symbolem na Krista jako na Oběť. Tak jak jsou všechna zrna stejným způsobem rozemleta na mouku, tak se zjevuje Pán ve všech dobách jako tentýž včera, dnes a až na věky. To bylo Slovo, Chléb života, který následoval zvěsti, aby to slovo bylo potvrzeno.

Tak je tomu také dnes, přátelé. Chléb života, který děti jedí, následuje Boží zvěst, aby je zachoval v době sucha. Co by bylo, kdyby Ježíš dnes stál před námi? Co by bylo, kdyby tu právě nyní stál? Jednal by právě tak a činil by totéž, jako když zde na Zemi byl v těle. Nevěsta je částí muže; církev je totéž co Kristus. „*Skutky, které Já činím, budete i vy vykonávat.*“ Stalo se to skrze Slovo. ON nám řekl, že věci, které činil On, budeme také činit.

Chceme se na to ještě jednou podívat: Jestliže k nám Slovo mluvilo a je v nás, jako tehdy v Eliášovi, pak bude působit totéž, co při něm: on se živil tajnými věcmi Božími, které byly skryty světu. To opět ukazuje, že zvěst a zvěstovatel jsou jedno. Duchovní pokrm je připraven a odpovídá času. Každý z vás může tento pokrm obdržet, jestliže jej chcete, jste-li ochotni zříci se vši nevíry této hodiny a vejít do Krista, do Jeho zaslíbení. Myslete na Jeho zaslíbení v Mal.4:5; Luk.17:30; Jan 14:12; Joel 2:28, kde On předpověděl, co bude činit v těchto posledních dnech. Prorok řekl, že v čase večera bude světlo, a také co a jak se stane. Všechna tato biblická místa odkazují na poslední dny. Je to Kristus. Jestliže se skryjete v tomto tajném místě, potom ochutnáte a uvidíte dobrotu a milosrdenství Boží. Jestliže jste nemocní, naleznete tam uzdravení.

Poté, co tam byl Eliáš poslán a obdržel suchou oběť, která ukazuje Krista, byl dům vdovy zachován při životě. Později zavolal oheň z nebe a dokázal tím, že jej Bůh poslal a Jeho Duch byl na tom prorokovi.

Když se na poušti položil pod kručinkový keř, sestoupil anděl, připravil mu koláč a nasytil jej. Na to se zase položil ke spánku, a on jej opět probudil a dal Eliášovi ještě více pečených koláčů. Posílněn tímto pokrmem putoval 40 dní. Čest buď Bohu! ON je tentýž včera, dnes a až na věky! Ó, jak Jej milujeme! Duchovní pokrm v pravém čase!

„*Není správné brát chléb dětem a házet jej psům.*“ Neříkal tohle Ježíš té Syrofěničance? ON byl poslán k těm Svým. Proto nešel k pohanům.

Ale dnes pohany navštívuje, neboť je to jejich čas. Ptáte se: „Proč se tato zvěst nerozšíří ven do všech velkých míst a na velká polní tažení nebo denominací?“ Protože to není jejich pokrm. To není pokrm takzvané „církve“, je to pokrm pro „Nevěstu“. Je to duchovní pokrm v pravém čase.

Ostatním by to neprospělo. Pro ně je to příliš silné. To nejde. Ale pro děti je to chléb, život. Je to Ježíš Kristus, tentýž včera, dnes a až na věky.

Aby nebylo moc pozdě, začneme nyní s modlitební řadou. Skloníme své hlavy k modlitbě.

Drahý Bože, pokrm v pravý čas, duchovní pokrm, něco, o čem svět nic neví. Bylo to v Samaří, kam šel Eliáš a kde vyslovil: „*Ani rosa, ani kapka deště nepadnou, jedině na mé slovo.*“ Nyní se tam nacházel Ježíš. Jeho učedníci Jej prosili: „*Mistře, jez!*“

ON jim odpověděl: „*JÁ musím jíst pokrm, o kterém nic nevíte.*“

Vpravdě, Pane, byl to Tvůj pokrm, činit vůli Boží, aby ty skutky mohly být v té hodině zjeveny. ON přišel, aby se mohly stát. ON řekl: „*JÁ nečiním nic než to, co Mně Můj Otec ukáže. A co Mi ukáže Otec, to činím.*“

Ano Otče, tak je tomu také dnes. Církev, ti praví věřící, to Tělo věřících, má dnes přístup k tomuto pokrmu, k duchovnímu pokrmu, o kterém křesťané podle jména nic nevědí. Svět o tomto pokrmu neví nic, ale Tvá církev, Tvůj lid, Nevěsta Tvého Syna, jej miluje.

My máme přístup k uzdravení našich těl, jestliže lékaři se vzdali. Je nám k dispozici a patří to k Božímu pokrmu, který On dal Svě církvi a který zaslíbil Svým dětem v posledních dnech. Otče, pomoz nám být věřícími dětmi, neboť všechny věci jsou možné věřícím. Dej to, drahý Bože, prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Myslím, že mi Billy říkal, že byly rozdány modlitební lístky. Mohl by mi někdo říci, jaké je na těch lístcích písmeno? Nic jiného nepotřebuji. Písmeno C. V pořádku. Začneme s C1 a budeme pokračovat, až jich tu bude několik stát. Jsou všude. Jednoduše se o to pokusím. Nevím, jestli budeme mít obyčejnou modlitební řadu, nebo budou-li někteří voláni. Pak můžete zůstat sedět. Mně je jedno, jestli přijdete na podium nebo budete voláni. Tak jako tak jsem odkázán na Ducha svatého. Na Něho se spoléhám, že Slovo, které jsem kázal, potvrdí.

Bratře Georgi Wrighte, já tomu věřím. Již od svých chlapeckých let, když jsem před mnoha lety přišel do tvého domu a poslouchal vlaštovky sedící na stromě, věřím téže zvěsti. Věřím, že je stále ještě táž.

Vidím, že se připravuje modlitební řada. Dobře. Ti, kdo mají modlitební lístek C 1,2,3,4,5, pojdte a postavte se sem. Nemůžete-li vstát, zvedněte ruku a přivedou vás sem. Modlitební lístek C 1,2,3,4,5. Buďte pozorní i vy, kdo nemáte modlitební lístek.

Takovou modlitební řadu jsem již dlouho neměl. Kolik si vás vzpomíná na příkaz, který mi byl dán, když jsme tuto kapli zde stavěli? ON řekl: „*Konej dílo evangelisty.*“ ON neřekl, že jsem evangelista, ale: „*Konej dílo evangelisty, neboť přijde hodina, kdy nastane změna.*“ Ta hodina se blíží.

Nemůžete smíchat dvě, tři různé služby; být kazatelem a zároveň evangelizovat. Nemůžete být prorokem a zároveň pastorem. Neboť jsou to rozdílné dary, rozdílné služby.

Pán mi dal, co potřebuji pro svoji zvěst. Potom řekl: „*Konej dílo evangelisty a svoji službu plně a cele, neboť přijde čas, kdy zdravé učení nebudou snášet.*“ Zдали to tak není? Všechny konfese mě odmítly. To zdravé učení nesnášejí. „*Podle vlastních žádostí si zvolí učitele... a obrátí se k báchorkám.*“ „*Dělají veliké věci jako Jannes a Jambres, kteří vystoupili proti Mojžíšovi, ale jejich nerozum bude zjeven.*“ Vidíte, jsou to napodobeniny, jako u Jambrese.

Bůh v nebi ví, že tento text je od roku 1933 uložen v základním kameni této kaple, totiž list z Bible, který jsem tam vložil. Vidíte, jak to udělali, a jak se to naplnilo? Padělky. Přesně. ON řekl: „*Nechte je, neboť jejich nerozum bude zjeven právě tak, jako při Jannesovi a Jambresovi.*“ K tomuto dni jsme došli.

Tu církev jsem již viděl, když jsme pokládali základní kámen; že lidé stáli u zdi a dokonce až mezi dveřmi kaple. To se naplnilo. Lidé z tohoto města během stavby prohlašovali: „*Za šest měsíců s tím bude konec.*“ Začali jsme stavět s 1,80 dolaru. Lidé z jedné autoopravny z toho chtěli udělat dílnu. Ale stále ještě je to ovčinec pro Boží ovce.

Nyní jsou tu všichni s modlitebními lístky C 1 až 10.

Pán řekl: „*JÁ jsem sázel a budu zalévat a dnem i nocí nad tím bdít, aby to nikdo z Mé ruky nevytrhl.*“ Podívejte se na tu kritiku! Nestojí za tím žádná konfese a přesto se jí (církví) nemůže žádný sbor v zemi rovnat. Žádný letniční sbor v zemi a nikdo ji nepodporuje. Všichni jsou

proti vodnímu křtu a všemu ostatnímu, až po moji vlastní rodinu. Můj vlastní otec mi ukázal dveře. Sbalil jsem si oblečení do papírového pytle, odešel do New Albany a bydlel tam.

*V nouzi, v nebezpečí, v nočním čase smrti,
milosti vůdcem bud';
Ta mě věrně provedla*

(nyní je mi 56 let a brzy budu muset přebrodit tu řeku)
...a milost mě vede domů.

*Když budeme deset tisíc let v Jeho slávě,
mé srdce bude ještě o milosti zpívat,
jako v prvním čase.*

Ó, jak miluji Ježíše! ON pro mne znamená všechno.

Nuže, dobrá. Kolik jich je? Deset? Možná, že budeme moci ještě některé přibrat, až k C 15. Kdekoli jste: Vstaňte a přijďte, jestliže můžete. Dobře. Nu, C 15-20. Utvořili jsme řadu, aby nebyl žádný nával.

Prosím, věnujte mi plnou pozornost. Nebude to trvat dlouho. Ó, jaká je to hodina, jaký je to čas! Přál bych si, aby všichni mohli milovat Pána. Přál bych si, aby k tomu všichni dospěli a poznali význam tohoto okamžiku. Pokusíme se o to. Věnujte mi svoji pozornost.

Co se tu snažíme dělat? Chceme Slovo Boží zkusit. Eliáš udělal totéž. Vystoupil vzhůru na horu, neboť věděl, že k tomu byl Bohem poslán. Chtěl podat důkaz, kdo je pravý Bůh a řekl: „*Bůh, který odpoví ohněm, je Bohem.*“

Pohané si způsobovali rány a vzývali svého boha. Věděli, že žádný oheň nepadne, proto křičeli hlasitě a tancovali až se dostali do transu. Eliáš ale věděl, že oheň sestoupí, neboť to viděl ve vidění Páně.

Ptáte se: „On měl vidění?“

Ano. Když všechno náležitě připravil, řekl: „*Učinil jsem všechno podle Tvého příkazu, Pane.*“ Tehdy padl oheň Páně. Jestliže je Boží slovo doslovně provedeno, potom je na Bohu, aby se postaral o zbytek.

ON jen žádá, abyste to vyslovili. Buďte si ale jisti tím, že jste k tomu povoláni. Jestliže jste, pak On se postará o zbytek.

Nyní přijdou k modlitbě tito lidé v řadě. Stojí skoro až ke zdi. Začneme s modlitební řadou. Předtím bych se chtěl ještě otázat, kolik tu je nemocných a nemají modlitební lístek. Zvedněte ruce. Vidíte? Všude. Víte, náš Pán to může učinit, a já věřím, že to učiní, neboť je tentýž včera, dnes a až na věky. ON se modlil za lidi v modlitební řadě. Lidé přicházeli k Němu v zástupech. ON se jich dotýkal a požehnal jim. Jednou se zastavil a ptal se: „*Kdo se Mne dotkl?*“ Rozhlédl se a řekl té ženě, proč se Jej dotkla a že jí krvotok ustal a její víra ji uzdravila.

Co by bylo, kdyby řekla: „Nuže, nevím, Pane, mám to již tak dlouho.“? Pak by se to nestalo, ne, nestalo by se to.

Té Syroféničance řekl: „*Pro ta slova jdi domů: Zlý duch z tvé dcery vyšel.*“ Kdyby namítala: „Pane, vždyť jsem vlastně chtěla, abys to udělal tak a tak“, pak by ďábel v té dívce zůstal. Ale ona očekávala, že dítě nalezne tak, jak On to řekl.

Nám On řekl: „*Mějte víru v Boha! Vpravdě pravím vám: Kdo by té hoře tam řekl: zvedni se a vrhni se do moře! A nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil, že co vyslovil, to se naplní, že se mu tak stane. Proto vám říkám, všemu, oč na modlitbě prosíte, věřte, že jste to obdrželi, tak se vám to stane podílem.*“ (Mar.11:22-24) Jaké je to zaslíbení!

Lidé, kteří káží nějaké sociální evangelium, tomu nevěří. Přišli by až ke dveřím, nahlédli by a řekli: „Zase jedna skupina svatých koloběžek!“ a šli by pryč. Oni nevědí, že toto je skrytá mana. Nevědí, že toto je tajemství, které je jim skryto. Nevědí to. Je to smutné. Jsou nazí ve svém duchu, bídni a slepí a nevědí to. To je zlé.

Ó Bože, necht' raději zemřu, než abych se dostal do takového stavu. Chtěl bych raději zemřít, než se do toho dostat. Věřím, že všichni pociťujeme stejně, že ano?

Tyto věci nám Bůh na konci proroka Malachiáše zaslíbil pro poslední dny. Ježíš Kristus se skloní a zjeví skrze lidské masité tělo, jak to činil za časů Sodomy. To souhlasí. ON předpověděl, že svět bude v sodomitském stavu. Jako to bylo tehdy, „...*tak to bude ve dni, ve kterém se Syn člověka zjeví.*“ Ten Muž, který přišel v lidské postavě k Abrahamovi, než obdržel svého zaslíbeného syna, byl „Elohim“. Vidíte, kdo to byl? Abraham řekl, že to byl Bůh Pán. Bible hovoří o tom, že k němu přišli tři muži. Měli z cesty zaprášené oblečení, posadili se

a jedli jako lidé. Ježíš předpověděl, že Syn člověka se opět zjeví, když svět se znovu octne v sodomitském stavu. Nemá se zjevit Syn Boží, ale Syn člověka.

Sledujte to ve spojení s tím, co řekl poslední prorok: „*Aj vězte, posílám vám proroka Eliáše...; on obrátí opět srdce synů k otcům.*“ Jedná se o zvěst, která je zavede zpět k Bibli a v tom dni se Syn člověka zjeví. V tom dni, v posledním období církve, kdy zazní zvěst sedmého anděla, budou oznámena tajemství Boží: Sedm pečeti bude otevřeno; tajemství, která se týkají církve, co a jak se stalo.

Oni to nevědí. Ježíš řekl: „*Vy slepí farizeové!*“ a: „*Jestliže slepý slepého vede, oba padnou do jámy.*“ Proto to lidé nevidí.

Tajemství spočívá v sedmi pečetích. Každý sbor založil organizaci. To je jedno z tajemství, co bylo před Bohem převrácené. Poznáváte to Dr. Lee? Vidíte, to je jedno z tajemství. Oni zakládali organizace a tak se dostali mimo vůli Boží. To bude v posledních dnech odhaleno a lidé budou zavedeni zpět k pravému Slovu – ne k nějakému kostelu nebo konfesi. Pravé Slovo je přijímáno jistou skupinou lidí, v jejichž středu se zjeví Syn člověka jako tentýž včera, dnes a až na věky.

Ó, já to miluji! Miluji to, chlubit se Jím. Miluji to, když Jej před lidmi vyvyšuji. Já Jej nemusím vyvyšovat, On je vyvýšen. Je tak vyvýšený, že Jej nikdo nepředčí, tak hluboký, že Jej nikdo nemůže dosáhnout, tak daleký, že Jej nikdo nemůže obsáhnout. A přesto máš pro Něho ve svém srdci dostatek místa. Nechceš Jej přijmout? Jak je náš Pán nádherný.

Nyní se všichni úplně ztišíme. Mluvili jsme o tom. Nyní je otázka: Je to pravda? Možná, že tu jsou cizí. Chtěl bych se vás zeptat: Jestliže je Ježíš Kristus tentýž včera, dnes a až na věky, co by učinil v tomto okamžiku? Učinil by totéž co tehdy, když zde byl. Souhlasí to? Víra lidí by se dotkla Jeho roucha a On by se k nim obrátil, jak to učinil s ženou u studny a jinými. Poznal také jejich myšlenky.

Ptáte se: „Může mě uzdravit?“

Jeho Slovo dosvědčuje, že to již učinil. Jedná se jen o to, přesvědčit se, že je zde.

Jestliže by se zjevil ve Svém přirozeném těle a vypadal by jako na tom obraze od Hofmana „Kristova hlava ve 33 letech“ s krví na rukou a znameními po hřebec, pak bych to nepřijal. Ne, ne, ne. Když se vrátí, „*potom Jej uzří všechny oči a každý jazyk Jej bude vyznávat. Neboť jak*

vychází blesk od východu a svítí až na západ“, tak to bude. Nevěříme nějakému kultu nebo mýtu. Věříme, že Bůh je Slovo.

Ale On zaujímá příbytek ve vašem a mém těle. ON dává vám a také mně dary a skrze ně se projevuje. To je skrytá mana. Úplně jedno, jak velice se projeví skrze mne, musíte tomu věřit. Musíte mít rovněž dar víry, abyste tomu mohli věřit. Věříte tomu? Jestliže se zjeví tímto způsobem, budete Mu věřit z celého srdce? Budete Mu věřit? Ó, jak nádherné! Můžeme jen čekat na Něho a vidět, co řekne.

Zde stojí muž. Pokud vím, ještě jsem ho ve svém životě neviděl. Vypadá dobře, při síle a zdravě a možná, že také je. Nevím to. Stojí přede mnou. Mohl bych jít, položit na něho ruce, modlit se za něho a zeptat se, jestli věří. On by mohl říci: „Prosím, modli se za to a to. Mám ploché nohy. Neustále mne bolí hlava. Mám žaludeční vředy“, nebo něco jiného. Já o tom nic nevím. On by mohl něco takového říci.

Má odpověď by byla: „V pořádku, bratře. Položím na tebe ruce a budu se modlit.“ To by bylo úplně v pořádku. To jsme činili během celého času, že?

Ale myslíte na to, že Ježíš řekl, že v čase Jeho příchodu tomu bude jinak, totiž jako to bylo ve dnech Sodomy. Muž, který přišel k Abrahamovi, byl otočen zády ke stanu, v němž byla Sára a rozmlouval s Abrahamem.

Vidíte, že před nějakými dny byl on ještě Abram. Měl vidění a Pán mu řekl, že jeho jméno bude změněno.

Zde byl nyní sám Pán v postavě muže. Jedl a pil společně s ním a řekl: „*Abrahame, kde je tvá žena Sára?*“ Sára, ne Sarai.

Odpověděl: „Ve stanu za Tebou.“

ON řekl: „Po roce o tomto čase tě opět navštívím. Potom se naplní zaslíbení, které jsem ti dal před 25 lety. Sára se smála sama pro sebe. ON ale řekl: „Proč se Sára smála a myslela si: ‚Copak já, stará žena, bych ještě mohla být matkou?‘ Je pro Pána snad něco nemožné?“ Ne, není.

Ježíš zaslíbil, že v posledních dnech se zjeví jako Syn člověka, jako Slovo, tak jako tehdy, až svět bude opět v sodomitském stavu. Věříte tomu?

Než se budeme modlit za někoho v modlitební řadě, modlete se i vy tam. Pak uvidíte, jestli Syn člověka je stále ještě tentýž jako včera

a na věky. Modlete se a řekněte: „Pane, ten muž mě nezná, ale vím, že Ty jsi tentýž včera, dnes a až na věky.“ Pak uvidíte, co On vám řekne. Nyní na okamžik pozdvihněte hlavy.

Odehrává se to za mnou. Jde o dítě. Má zlou horečku. Je to děvčátko. Není z tohoto města. Má nemocný žaludek. To mělo. Jen věřte.

Je to to, co On zaslíbil? Nikdy jsem tuto osobu neviděl. Bůh v nebi to ví.

Muž přede mnou vypadá silný a zdravý. Vidíte nad ním stín? To znamená, že tu již dlouho nebude, jestliže mu Bůh nepomůže. Máš rakovinu plic. Syn člověka je zde. Máš na srdci také malého hocha, dítě. Souhlasí to? Věříš, že mi Bůh může říci, co s dítětem není v pořádku? To může. Má zlé záchvaty, druh epilepsie. Mělo jeden ještě nedávno. Bylo to dnes ráno. Věříš, že budeš žít a toho hocha vychovávat, a že také s ním bude všechno dobré?

Kde je Charlie Cox? Kde je? Charlie, kde jsi? Myslel jsem, že tu dnes večer je. Ano, tamhle je. Gary, kde jsi? Je tu také Larry? Jeho malý chlapec měl totéž. Přesně totéž. Kde jsi, Larry? Pojď, prosím, sem. Tady to máte. Tento malý chlapec měl totéž. Jeho otec a matka jsou našimi přáteli. Před lety jsem byl u nich a tento chlapec měl takové záchvaty a křeče, že upadal do bezvědomí. Byla to epilepsie. Poznám jsem to a prosil Boha, aby jej uzdravil. Od té doby již záchvaty neměl. To je jeho otec. Jeho matka sedí někde tady. A tady je ten hoch. Děkuji Larry.

Věříš, můj pane? Necht' ti Bůh nebes dá totéž, abys žil a mohl vychovat své dítě. Bůh ti požehnej. Modleme se.

Drahý Bože, pomoz mu. Prosím, aby Tvé milosrdenství a milost na něm spočinuly a Tys jemu požehnal. Ve jménu Ježíše.

Vrať se nyní do Louisiany a děkuj za to Bohu.

Ano, on je z Louisiany, ano, z okolí Charlesova jezera. To souhlasí. Poznávám nyní tvé myšlenky. Ó, čest buď Bohu!

Ty prosíš o něco dobrého. Prosíš o dítě. Máš již dvě děti a chtěla bys ještě jedno. Necht' ti to Bůh nebes dá, má sestro. Pojď, položím na tebe ruce.

Drahý Bože, daruj této ženě žádost jejího srdce, neboť je to něco poctivého. Ve jménu Ježíše. Amen.

Jdi. To dítě budeš mít.

Bůh je dobrý Bůh. Věříte tomu? ON ví, co potřebujeme a dává nám všechno potřebné, jestliže tomu věříme. ON řekl: „Ó, že bys mohl věřit!“

S tebou jsem se někde zdravil, ale nevzpomenu si, kde to bylo. Podával jsem ti ruku, ale již přesně nevím, kde. Bylo to dokonce dnes, ale kde, to již nevím. Ale nejsme tu, abychom o tom mluvili. Jsi tu, modlíš se a chtěl bys, abych se modlil za někoho jiného. To souhlasí. On tu není, je v Georgii a nemocný. Není nemocný jen psychicky, ale i duchovně. Je to tvůj bratranec. Věříš, že se jej Bůh ujme, protože jsi tu kvůli němu? Ano? Pojď, budeme se modlit společně.

Drahý Bože, dej tomuto muži žádost jeho srdce, aby ten muž vzýval Boha a při svém návratu jej tak našel. Prosím o to ve jménu Ježíše. Amen.

Bůh ti žehnej. Nepochybuj. Věř z celého srdce.

Jak se vede tobě? Nepodal jsem ti ruku, když jsi mi chtěl podat svoji, jen proto, abych ti ji stiskl, ale něco jsem postřehl. Byl to stín, velice tmavý, černý. To je důvod, proč jsem tě uchopil za ruku; abych to zjistil. Je to rakovina. Věříš, že Bůh je schopen ji odstranit? Máš ji na prsou, na levé straně. Chtěl by ses vrátit do Karoliny a chválit Pána, protože jsi uzdraven, že ano? Vidíte, co míním? Modleme se.

Drahý Bože, ve jménu Ježíše Krista, který je nyní přítomen: děti jedí chléb Boží. Necht' se i toto dítě těší z víry, z Božího chleba, který mu On nyní dává k jeho uzdravení. Necht' jde a je zdravý. Ve jménu Ježíše. Amen. Bůh ti požehnej, bratře. Věř z celého srdce.

Jak se ti daří?

Není to nádherný čas? Na celé shromáždění přišla hluboká bázeň. Byl to zvuk pro mé uši, znělo to, jakoby něco zavanulo. Uzdravení je chléb dětí. Vám to náleží. Je to pro vás. To není pro mne, nýbrž pro vás. Jsem za to velice vděčný. Pokud vím, jsem zdravý, ale jakmile potřebuji, je ten chléb také pro mne. Je to chléb pro vás. Je to povzbuzení i pro ty, kteří nejste nemocní. To přivádí naše srdce před Boha.

Toto se děje v pravý čas, jak to On zaslíbil: „*Jak bylo ve dnech Sodomy, tak tomu bude ve dnech Syna člověka, když se Syn člověka zjeví.*“ a: „*Hle, pošlu vám proroka Eliáše, prvé nežli přijde veliký a hrozný den Páně; on obrátí srdce synů k otcům jejich.*“

„Potom spravedliví pošlapou bezbožné, neboť budou prachem pod jejich nohama.“ Ten den přijde hořící jako pec. Vidíme, že to nastává. Vulkány na celé Zemi budou v činnosti a nebesa budou plná ohně.

Ó Skálo spásy, buď mi nyní a potom milostiv.

Jak se vede tobě? Máš ženskou nemoc a ještě jiné věci. Jsi nervózní, jsi ve věku, kdy jsou mnohé nervózní. Máš všelijaké komplikace. Ale máš jedno přání: Chtěla bys obdržet Ducha svatého. To souhlasí. Ty věříš. Vyznala jsi všechno? Věříš, když na tebe položím ruce a Boha o to poprosím, že to obdržíš? Věříš tomu? Modleme se.

Drahý Bože, pokládám ruce na tuto ženu podle apoštolského vzoru a prosím, aby obdržela křest Ducha svatého. Necht' to obdrží ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Nepochybuj o tom. Náleží ti to. Je to tvé. Také to je chléb dětí.

Měla jsi zvláštní pocit, když jsem zmínil ženskou nemoc, že ano? Neboť i ty jsi ji měla. Věříš, že bude všechno dobré? Pak jdi a děkuj Pánu.

Jak se daří tobě? Věříš z celého srdce? Věříš, že opět budeš moci jíst jako dříve? Dobře. Jdi a řekni: „Dík buď Tobě, Pane, věřím tomu.“ Je to ta přítomnost Páně.

Věříš, že tvé bolesti v zádech pominou a budeš uzdraven? Nuže, pak jdi a řekni: „Dík buď Tobě, drahý Bože.“, a Bůh ti to dá.

Věříš, že můžeš být uzdraven? Že Pán ti uzdraví artritidu a opět budeš zdrav? Věříš tomu? Jdi a děkuj Mu: „Pane, přijímám to z celého srdce, věřím tomu.“

Čemu věříte vy všichni ve shromáždění?

Ty tam, polož svoji ruku na ženu, která sedí po tvé pravici. Řekni jí, že křečové žíly a artritida zmizí, jestliže tomu bude moci věřit.

Pán ti požehnej, ty věříš, že budeš uzdravena. Jdi domů, je to tak. Bůh ti požehnej. Jdi svou cestou a řekni: „Děkuji ti, Pane Ježíši.“

Jak se vede tobě? Věříš, že také tebe opustí ženská nemoc, a budeš uzdravena? Jdi a řekni: „Děkuji Ti, Pane!“

Jak se ti daří? Ó, tebe znám od doby, kdy jsem byl kazatelem v baptistickém sboru. Jsi sestra Dilly Toddinová. Máš problémy se zády. Bude to dobré. Věříš, že On tě uzdraví? Vzpomínáš si, co se před lety stalo v milltownském baptistickém sboru? ON je stále ještě tentýž

Bůh. Bůh ti požehnej. Georgi Wrighte, kde jsi? Vzpomínáš si na to ještě? Věříš, že budeš uzdravena, jestliže na tebe pod pomazáním pološím ruce? Pojď sem. Ve jménu Ježíše Krista necht' je uzdravena. Amen. Mějte víru.

Věříte všichni z celého srdce?

Ó, to probudilo všechny vzpomínky, když jsem tu dámu spatřil. Na její jméno si již tak dobře nevzpomínám. Ano, je to sestra Toddinová. Její dcera se jmenuje Gertie, ano. To je přesné. Nemyslete si, že jsem mimo sebe. Víte, sám to nemohu vysvětlit, co se děje.

Moje dámo, vaše potíže se zády vás opustily. Jděte, chvalte Pána a řekněte: „Díky Tobě, Pane!“

Věříš i ty, že tvé srdce bude uzdraveno? Jdi prostě a jásej a řekni: „Dík Tobě, Pane Ježíši!“ Věř tomu! Mějte nyní víru, nepochybujte.

Pojďte, dámo. Věříte z celého srdce? S vámi je toho mnoho v nepořádku. Máte také problémy se zády. Věříte, že Bůh vás uzdraví? Dobře, pak jděte s radostí svou cestou. ON působí, že se tak cítíte. Dík buď Pánu.

Bůh ti požehnej, sestro. Ahoj, maličký. Věříš, že Bůh uzdraví nervozitu tohoto dítěte? Věříš? Maličký, chtěl bych ti podat ruku.

Drahý Bože, vezmi to zlé z tohoto hochá. Necht' je normální a žije. Ve jménu Ježíše. Amen.

Bůh ti požehnej, bratře. Věříš tomu, že ano? On bude zdrav. Jen nepochybuj.

Ty jsi ještě moc mladý na srdeční potíže. Věříš, že tě Bůh uzdraví. Jdi a řekni: „Dík buď Tobě, Pane, za mé uzdravení.“

Ty věříš, že Bůh uzdraví tebe a tvůj žaludek?“ Jdi, jásej a řekni: „Dík Tobě, Pane!“

ON je stále ještě Bohem, že ano? Vy musíte jen věřit. Je to tak? Věříte Synu člověka v těchto posledních dnech?

Před několika minutami se tu něco stalo. Rád bych věděl, kde. Někdo věřil a něco se stalo. Možná, že se to dozvím příští neděli nebo později. Je to opět tam. Ty jsi zvedla svoji ruku. Věříš, že Bůh uzdraví tvé srdce, a také tvoji dceru tam? Věříš tomu, paní Neffová? Věříš také ty, že to Bůh učiní, Leo Neffe? Já vás neznám, ale to je vaše jméno. Ty máš srdeční vadu a vaše malá dcerka má nemocné ledviny. Věříte, že bude uzdravena? Vaše víra vás uzdraví. Věřte z celého srdce.

Ty, tam u křtícího bazénu, s nemocným žaludkem: Ježíš Kristus tě uzdravuje.

Věříte? ON je tentýž včera, dnes a až na věky. Položme nyní ruce jeden na druhého. Pomyslete, v jaké hodině, v jakém čase se nacházíme. Myslete na to, že jsme v přímé přítomnosti Ježíše Krista, Syna Božího. ON zaslíbil, že tyto věci bude činit v posledních dnech. Položil jsem ruce na tyto kapesníky.

Drahý Bože, prosím, abys tyto kapesníky požehnal k uzdravení lidí, ve jménu Ježíše Krista.

Zatímco si navzájem pokládáte ruce, myslete na to, že jste všichni údy Těla Ježíše Krista. Tentýž svatý Duch, který zaslíbil, že zjeví tajemství srdce a činí tyto věci, je ve vás. Jste částí z Něho a On je částí vás. ON řekl: „*Tato znamení budou následovat těm, kteří věří.*“ To jste vy. „*Jestliže budou na nemocné ruce vzkládat, budou uzdraveni.*“ Nemodlete se nyní za sebe, nýbrž za ty, na něž jste položili ruce a oni se modlí za vás. Nyní se budeme modlit společně. Nechť v této budově již nezůstane ani jediná slabá osoba. Proč bychom měli čekat ještě dále, drahý bratře, drahá sestro? ON je zde – Duch svatý. Bůh je zde; to, o čem jsme mluvili.

Drahý Pane Ježíši, vnímáme Tvoji přítomnost. TY jsi před několika dny vzkřísil malé miminko skrze modlitbu víry. Drahý Bože, tady jsou ještě mnozí, které nedosáhneme. Čas uplynul, ale oni si navzájem vzkládali ruce. Jsou věřící. Nacházíme se ve Tvé přítomnosti, Pane Ježíši Kriste, který jsi vstal z mrtvých a jsi tentýž včera, dnes a až na věky.

Satane, jsi poražen! Ježíš Kristus tě porazil! ON vstal z mrtvých, dnes večer je v našem středu, potvrzuje tuto zvěst posledních dnů. Vyjdi ven z těchto lidí, opusť je ve jménu Ježíše Krista. Je psáno: „*Ve jménu Mém budou d'ábly vymítat.*“ A ty nyní budeš vyhnán ven. Ve jménu Ježíše Krista, opusť toto shromáždění.

Všichni, kteří nyní přijímáte své uzdravení, povstaňte. Všichni, kteří jste přijali uzdravení, povstaňte, zvedněte své ruce a Jemu vzdejte chválu a řekněte: „Nyní přijímám uzdravení.“ Řekněte Bohu: „Přijímám nyní své uzdravení. TY jsi tentýž včera, dnes a až na věky. Pane Ježíši Kriste, já Ti nyní věřím. Pomoz mi v mé nevěře.“ Amen.

*Chvála a čest. Chvála a čest,
Jemu, tomu Beránkovi, Jemu jedinému úcta.
Vzdejte Jemu čest všechny národy,
neboť Jeho krev nás obmývá dočista.*

Milujete Jej? Potom Jej nyní chvalme. Vzdejte Mu chválu s pozdviženýma rukama, zatímco bratr ukončí závěrečnou modlitbou.